

Харків: Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого. - 11.03.2015. - С. 85-87.

2. Вагапов А. С. Выбор адекватного лексико-фразеологического соответствия при переводе английских правоведческих текстов [Электронный ресурс] / А. С. Вагапов – Режим доступа до ресурсу: http://zhurnal.lib.ru/w/wagarow_a_s/my-art.shtml

3. Шумило І. І. Особливості перекладу юридичних текстів / І. Шумило, Т. Сніца // Філологічний дискурс. – 2016. – Вип. 4. – С. 266-272

4. Бесараб Т. П. Особливості перекладу юридичної термінології США та Великобританії [Текст] / Бесараб Т. П., Павлюк М. М. // Сборники научных работ НТУ «ХПИ»: Проблеми та перспективи формування національної гуманітарно-технічної еліти № 28-НТУ «ХПИ», 2010. – С. 421-437.

5. Карабан В. І. Переклад англійської наукової та технічної літератури : лексичні, термінологічні та жанрово-стилістичні труднощі / В. І. Карабан. – Вінниця : Нова книга, 2001. – Ч. 2. – 304 с.

Гафісова А. Е.,

курсант,

Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Новицька І. В.,

викладач кафедри гуманітарних
дисциплін та психології поліцейської

діяльності, Дніпропетровський

державний університет внутрішніх справ

ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЯК ОДИН ІЗ КОМПОНЕНТІВ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО

На сьогодні проблема вивчення іноземної мови співробітниками поліції є достатньо актуальною, адже ці знання допомагають розширити комунікативні можливості працівників Національної поліції і відкривають нові горизонти професійної компетентності. Високий рівень володіння іноземною мовою у наш час є запорукою професіоналізму та кар'єрного зростання.

Проте, попри очевидні переваги володіння кількома мовами, і всупереч тому, що Україна взяла курс на Євроінтеграцію, котрий передбачає обмін досвідом роботи, зокрема, й у сфері Національної поліції, можна констатувати збільшення кількості людей, які стверджують: «Українці повинні знати та вивчати саме рідну мову».

Комунікативна політика в українському суспільстві стає дедалі більш спекулятивною, перебуваючи в центрі уваги засобів масової інформації, використовуючись у конкурентній боротьбі між політиками та політичними силами. Можна констатувати неоднозначне ставлення у суспільстві до комунікативної компетентності, яке з урахуванням гуманітарної політики, глобалізації та Євроінтеграції не завжди позитивно впливає на формування національної свідомості української молоді [2, с. 24].

Саме тому слід розуміти переваги, як вивчення української мови, так і опанування іноземної, адже кожен громадянин повинен свідомо розуміти, які можливості відкриваються перед людиною, що володіє декількома мовами. Дослідження показують, що люди, які вивчають іноземні мови, мають більш розвинені когнітивні здібності, увагу і пам'ять. Перераховані складові сприяють успішному навчанню, покращують засвоєння інформації, що надзвичайно корисно для співробітників поліції у зв'язку з особливостями професійної діяльності. Зокрема, здатність швидко переключати увагу при переході між завданнями лежить в основі «багатофункціональності», яка надзвичайно цінується в підрозділах Національної поліції України.

Вивчення іноземних мов курсантами покращує їх здібності при засвоєнні матеріалу, а також підвищує рівень культури та толерантності до традицій інших народів, а отже – і до громадян своєї країни.

Однією з найактуальніших проблем сучасної методології вивчення іноземних мов є переорієнтація навчального процесу на самостійну роботу студентів, створення умов для їхнього самовираження та саморозвитку, забезпечення відповідного освітнього середовища для особистої активності [1, с. 151]. Курсанти мають безліч можливостей вивчати мову шляхом участі у різних міжнародних конференціях, написання робіт та виконання завдань, спрямованих на самостійне опанування іноземної мови та усвідомлення її значимості в подальшому житті.

Серед принципів, якими має керуватися сучасний поліцейський та курсант при вивченні іноземної мови, можна зазначити: пріоритет самостійного навчання; принцип спільної діяльності; ґрунтування на досвіді того, хто навчається; індивідуалізація; системність; контекстність; актуалізація результатів; ефективність навчання; розвиток освітніх потреб; свідоме навчання [3, с. 37].

Підсумовуючи, можна констатувати, що співробітники поліції, курсанти та студенти, які вивчають іноземну мову, мають значно більше можливостей, які використовуватимуть під час навчання та у

професійній діяльності. Отже, опанування іноземної мови є одним із компонентів професійної компетентності поліцейського, який не тільки покращує виконання службових обов'язків, але й позитивно впливає на самореалізацію, котра, як відомо, є шляхом профілактики професійного вигорання особистості.

Список використаних джерел

1. Коряковцева Н.Ф. Современная методика организации самостоятельной работы изучающих иностранный язык. М. : АРКТИ, 2002. 176 с.

2. Панова Л. Виховання людини культури у муніципальному полікультурному просторі. *Українознавство*. 2007. № 1. С. 135–139.

3. Протасова Н.Г. Теоретичні основи навчання державних службовців у системі підвищення кваліфікації. К.: УАДУ, 2000. 158 с.

Гдакович М. С.,
кандидат філологічних наук, доцент,
Львівський державний університет
внутрішніх справ

ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ – ЯК ОДНА ІЗ ПЕРШОЧЕРГОВИХ ЗАСАД ЛІНГВОДИДАКТИЧНОГО ПРОЦЕСУ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗІ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ

Патріотизм характеризує ставлення особистості до своєї Батьківщини, є також проявом особистісної зрілості людини і визначає рівень соціальної зрілості громадянського суспільства загалом. Проблема, пов'язаним із формуванням національно-патріотичних цінностей у молоді, присвячено чимало студій. Провідною ідеєю творчості і діяльності культурної еліти XIX-XX ст. (маємо на увазі видатних українських культурних та політичних діячів у різних галузях соціального та духовного життя) було формування національної свідомості як домінанти у становленні особистості й умови постанови Української держави. Теоретичний аспект національно-патріотичного виховання вивчають також сучасні дослідники, з-поміж яких – В. Андрущенко, І. Бех, П. Вербицька, П. Ігнатенко, В. Коваль, В. Кульчицький, В. Мірошніченко, А. Погрібний, Н. Снопко, О. Шестопалюк, П. Щербань та ін.

Формування національно-патріотичних цінностей має стати одним з провідних векторів освіти й гуманітарної політики держави. Недостатня увага у навчально-виховному процесі до національно-патріотичного виховання призводить до деградації особистості,